

ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

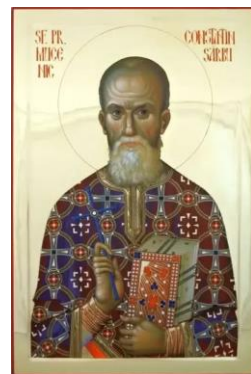
Între minunile săvârșite de Domnul nostru Iisus Hristos spre a dovedi puterea Sa dumnezeiască, cele mai mari și mai înfricoșătoare sunt învierile din morți. Revenirea la viață este tot ce poate uimi mai mult pe oameni. O astfel de minune ne este înfățișată în Evanghelia învierii fiului văduvei din Nain. O văduvă își petrecea la groapă pe unicul ei fiu, sfâșiată de durere și însoțită de păreri de rău ale celor de față. La această înmormântare însă, cel mai dureros era faptul ca mama mortului, care era și văduvă, ducea la groapă pe singurul ei copil, singura ei nădejde, singurul ei ajutor pentru bătrânețe. Deodată în față, pe același drum, se arată un alt alai, tot așa de numeros, însă cu totul deosebit. Bucuria strălucea pe toate fețele, iar toate privirile erau ațintite asupra unui om care mergea înconjurat de ucenicii Săi. Era Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în al doilea an al propovăduirii Sale, în vremea Cincizecimii. Iisus venea din Capernaum unde vindecase pe fiul sutașului și se întorcea în Ierusalim pentru sărbătoare. Mântuitorului i s-a făcut milă de îndurerata mamă. A oprit convoiul funerar și i-a spus văduvei îndurate: „Nu mai plânge!” S-a făcut liniște și o așteptare solemnă. Apoi îndată Domnul a poruncit: „*Tinere, ție îți zic: scoală-te!*” Tânărul s-a ridicat, și revenindu-și în fire, „*a început a grăi, și l-a dat pe el maicii sale*” (Luca 7,12-13). Cuvintele sunt neputincioase pentru a înfățișa bucuria mamei ce și-a văzut fiul înviat. Cei de față înțeleg că Iisus Hristos este Stăpânul vieții și Învieătorul morții. Învierea tânărului din Nain nu este decât o biruință parțială și pentru o anumită perioadă asupra morții, fiindcă tânărul acesta va cunoaște din nou moartea la vremea rânduită, ca fiecare pământean. Învierea tânărului din Nain este o înaltă pildă de bunătate, o dovadă de profundă înțelegere pe care o arată Mântuitorul în fața durerii omenești. El nu l-a înviat pe tânăr pentru a-l reda deșertăciunilor vieții, ci pentru a-l reda mamei, spre a-i fi sprijin și mângâiere. Prin această înviere, Iisus a sfințit valoarea legăturilor de familie și de rudenie. Dar a învățat-o pe văduvă și despre Învierea ce de Apoi. Adeseori și noi cei de astăzi suntem puși în situații dificil de traversat în viața noastră. Prin

rugăciune către Mântuitorul putem primi și noi aceeași bucurie în casele noastre în fiecare zi. Mântuitorul ne întâmpină în fiecare zi cu tot soborul Lui de îngeri de fiecare dată când trecem pe lângă o Sfântă Biserică! Rămâne ca noi să alergăm către Dânsul și Să-L rugăm zicându-L: „*Doamne Multmilostive revarsă mila Ta asupra noastră și ne dăruiește și nouă bucuriile văduvei care și-a văzut fiul înviat, înmulțind în casele noastre dragostea, rodul grâului, al vinului și al untdelemnului, puterea de a Te lăuda și a cinsti Preasfânt Numele Tău*”. Amin.

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu – 23 octombrie

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost unul dintre preoții mărturisitori din vremea prigoanei comuniste. A pățit în cele mai dure carceri comuniste și nu a părăsit credința ortodoxă nici măcar în fața amenințării cu moartea. S-a născut în data de 10 ianuarie 1905, în comuna Cavadinești, din fostul județ Covurlui, într-o familie simplă de agricultori. Rămânând orfan încă de mic, Constantin a fost crescut de bunica lui, o femeie săracă, însă deosebit de credincioasă. În anul 1919 începe cursurile Seminarul Teologic din Galați, iar apoi, din anul 1925, studiază la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București. După terminarea studiilor, în 1929, s-a angajat cântăreț la Biserica Lucaci din Capitală, unde a funcționat aproape cinci ani, până în 1934. În 1934 s-a mutat la Huși, la solicitarea episcopului Nifon Criveanu care, la 15 august l-a hirotonit diacon, iar a doua zi – preot III la Catedrala Episcopală din Huși. Același episcop l-a numi director al Școlii de cântăreți din Huși și profesor de Sectologie, Catehism și Muzică vocală. Începând cu data de 1 noiembrie 1938, a solicitat transferul de la Huși la parohia nou înființată Parcul Călărași, din cartierul Vergului, fără biserică și fără casă parohială, într-un cartier muncitoresc și sărac. Aici, a ctitorit Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena”. Rămânând văduv, părintele a îmbrățișat o viață de nevoiță și rugăciune neîncetată. Pentru curajul său de a propovădui pe Hristos, în ziua de 10 ianuarie 1954, Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost arestat de Securitate. Motivul –

„activitate anticomunistă”. La 9 octombrie 1954, a fost condamnat la opt ani și trei luni de închisoare, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. După condamnare, părintele Sârbu a fost purtat prin penitenciarele de la Jilava (1954-1955), Gherla (1956-1962) și Dej (1955) și în lagărele de muncă de la Poarta Albă (1955-1956) și Salcia (1959). La 4 decembrie 1961 a fost trimis cu domiciliu forțat în satul Vișoara, din Câmpia Bărăganului. Abia în data de 25 februarie 1964, odată cu decretul de eliberare a deținuților politici, părintelui i s-a permis să plece unde dorește. Libertatea primită avea să fie însă una mai mult aparentă, el continuând a fi urmărit de Securitate. Întors în București, după multe piedici, în ziua de 8 aprilie 1964, Sfântului Preot Mucenic Constantin Sârbu i s-a îngăduit să slujească în Biserica Sapienței, care fusese închisă timp de 40 de ani. În ziua de 18 octombrie 1975, Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a fost operat de un medic de la Spitalul Elias. În ziua de 23 octombrie 1975, după Spovedanie și Împărtășanie, Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu a trecut la cele veșnice, pe patul de spital. A fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română în data de 4 februarie 2025. Amin.

Prietenia se poate asemăna cu confluența a doua râuri. Se și spune că prietenia este confluența între iubirea celor care sunt prieteni. Așa cum două râuri pornite de pe povârnișuri de munte diferite pot ajunge să se întâlnească într-un loc și apoi merg împreună în amestecul apelor, încât nu se mai poate face deosebire între apa care vine dintr-un râu și apa care vine din celălalt râu, ci este o amestecare de ape, tot așa este și în ceea ce privește iubirea și respectul între prieteni. Se ajunge la o confluență între iubiri, se ajunge la o confluență între cinstiri, se ajunge la o proprietate comună. Bineînțeles că toate ale omului sunt la nivelul omului. Fiecare își trăiește prietenia la nivelul lui. Însă o prietenie umbrită de darul lui Dumnezeu și întemeiată pe poruncile lui Dumnezeu este sigură. Dacă în cele două râuri care pornesc de pe povârnișul de munte diferite și ajung la confluență se reflectă soarele, avem în aceasta o imagine reală a unei prietenii umbrite de darul lui Dumnezeu. În orice prietenie adevărată a oamenilor credincioși, legătura este făcută nu numai la nivelul omului, ci și din darul Domnului. Dumnezeu nu poate fi absent dintr-o prietenie a oamenilor credincioși, dintr-o prietenie adevărată. Prietenia este și un dar de la Dumnezeu și este fericitoare de suflet. Mai ales la tinerețe, oamenii sunt mai capabili de iubire, se simt mai atrași unii față de alții. Oamenii își revarsă iubirea cu reciprocitate, își revarsă respectul cu reciprocitate și sunt fericiți din aceasta legătură prin iubire și prin cinstire. Adevărata prietenie este sublimă și de aceea nu poate fi închisă într-un șablon sau încadrată într-o definiție. În ceea ce privește caracterul prietenilor de a fi ajutor sau povară, putem afirma cu încredere că acest aspect depinde în mod categoric de noi, căci prietenia nu o găsești gata făcută. Prietenia este sentimentul cel mai des trăit, fiind considerat cel mai important în relațiile interumane. Prietenia adevărată se întemeiază pe cuvintele Mântuitorului: „De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute” (Ioan 15, 13-14). În acest sens, între prieteni nu există secrete și nici o relație de subordonare, ci doar o trăire comună a sentimentelor. Acolo unde există respect și încredere neîncetată, acolo Dumnezeu picură iubire și astfel prietenia ajunge să se transforme în prietenie adevărată, care este un dar de la Dumnezeu. Prietenii sunt acele persoane apropiate nouă cărora le împărtășim toate problemele, necazurile și gândurile bune, care au mereu un sfat la îndemână și care ne fac viața mai frumoasă. Nu sunt doar persoane apropiate, ci uneori pot fi chiar mai mult de atât. Aceștia se numesc prieteni adevărați, prieteni fideli, sinceri. A avea prieteni nu este tot una cu a avea prieteni adevărați. Prietenii adevărați sunt îngeri cu chip de om trimiși de Dumnezeu pe pământ pentru a ne călăuzi pașii în viață, pentru a ne face viața mai frumoasă. Prieten îți poate fi oricine. Prieten îți este tatăl sau mama, prieten îți este fratele sau sora și uneori chiar și bunicii pot fi prieteni, însă prieten adevărat îți este doar acela care simte la fel cum simți și tu. Prieten adevărat este acela care, într-o situație deosebită, nu te trădează, nu te părăsește, ci ar fi în stare să-și dea și viața pentru binele tău. Acela care te susține în tot ce faci. (va urma)

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 22 octombrie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 24 octombrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 25 octombrie	07:00 18:00	Sfânta Liturghie și pomenire Vecernie la Biserica Sf. Dumitru
Duminică 26 octombrie	07:00 11:15	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

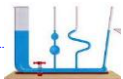
Povestea micuței gospodine

A fost odată o fetiță care a crescut atât de repede mare, încât nu a avut timp în ultimii 18 ani să învețe să facă mâncare. Nu se pricepea la absolut nimic în gospodărie, dar cele mai mari dureri de cap o apucau pe fetița devenită domnișoară, atunci când intra în bucătărie. „Vezi, se adresa ea cu respect unui pui uscat, dacă mă învăța mama cum să mă port cu tine, acum erai foarte rumenit. Dar așa, nu am deloc habar de unde îți convine să te apuc și să te arunc pe grătar”. Cu legumele se-nțelegea mai bine de când avusese (o singură dată) inspirația să le spele și să le îngrămădească, întregi, în salată. Rămase netăiate, legumele nici că se mai simțiră de atunci vreodată amenințate. Ouăle erau, însă, foarte rele la vorbă. Nu le convenea, auzi, să se spargă mereu singure și să nu fie folosite la prăjitură. Din fericire, pentru fetițele care cresc prea repede, aceste lucruri sunt povestite de mamele cu experiență printre rândurile cărților de bucate.

Gura lumii

Doi tineri căsătoriți și-au făcut în casa lor o sobă. Chemându-și vecinii să o vadă, aceștia au zis: „E frumoasă, dar trebuie pusă în colțul celălalt”. Au stricat tinerii soba, și chemându-și părinții, aceștia au spus: „Păcat, trebuia pusă în colțul celălalt”. Și iar au stricat-o tinerii, mutând-o în colțul celălalt. Dar spre disperarea lor, alții le-au zis că ar fi trebuit în ultimul colț în care nu o puseseră. Era zadarnic, cărămizile se stricaseră și soba nu mai putea fi zidită.

Logica fizicianului Blaise Pascal

1. Dacă nu există Dumnezeu, și cred, nu se va întâmpla nimic. Mor, și odată cu moartea, s-a sfârșit totul.
2. Dacă nu există Dumnezeu, și nu cred, de asemenea nu mi se va întâmpla nimic. Mor și odată cu moartea, s-a sfârșit totul.
3. Dacă există Dumnezeu și nu cred, am pierdut totul.
4. Dacă există Dumnezeu și cred, am câștigat totul.

Trei prieteni are omul

Unul îl părăsește când moare: AVEREA.
Unul îl părăsește când intră în mormânt: NEAMUL
Unul nu-l părăsește niciodată: DUMNEZEU.

Femeia și hoțul

Unei femei i s-a furat într-o seară un vițel și rugându-se la Dumnezeu zicea: „Doamne, îți voi aprinde două lumânări duminică la biserică dacă îmi arăți hoțul”. A doua zi în apropierea ei vede un urs mare cu o pulpă de vițel în gură. El era hoțul. Dar ce era mai dificil, era că ursul venea spre ea. Atunci, femeia zise: „Doamne, îți voi aprinde zece lumânări, numai alungă hoțul de aici!”.